

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **K. Č.**, zast. Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2015, sp. zn. DSH/11344/2015/Slo 067.1 V10, č. j. MSK 44616/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2015, č. j. 19 A 36/2015 – 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 19. 1. 2015, č. j. SMO/021492/15/DSČ/Lip (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“).

[2] Přestupku se dopustil tým, že dne 27. 6. 2014 v 18:08 hod. v Ostravě na dálnici D1, na 363 km ve směru do Klimkovic, překročil při řízení motorového vozidla Audi, RZ: X, nejvyšší dovolenou rychlost (110 km/h) o 50 km/h a více. Naměřena mu byla rychlost 175 km/h, při zvažení odchylky měřícího zařízení byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 169 km/h. Za uvedený přestupek byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Stěžovateli byla rovněž uložena povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

I. Vymezení věci

[3] Krajský soud dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že postup správního orgánu I. stupně byl v souladu s § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Ke zkrácení práv stěžovatele v projednávané věci nedošlo a také skutkový stav byl náležitě zjištěn.

[4] Námitka podjatosti ze dne 24. 11. 2014, která byla obsažena v podání doručeném správnímu orgánu I. stupně 28. 11. 2014, nesměřovala vůči oprávněné úřední osobě – paní J. L., ale vůči panu Mgr. R. J. K namítané podjatosti vedoucího Odboru dopravně-správních činností, krajský soud uvedl, že žádné konkrétní důvody k vyloučení této osoby tvrzeny nebyly. Uvedené podání bylo správnímu orgánu I. stupně navíc doručeno až 28. 11. 2014, tj. až po ústním jednání, které se konalo 26. 11. 2014 a neobsahovalo jednu z podstatných náležitostí pro podání dle § 37 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), tj. podpis osoby, která toto podání učinila. Magistrát města Ostravy postupoval správně, pokud k této námitce podjatosti nepřihlédl, a tedy ani o ní formálně nerozhodl usnesením dle § 14 odst. 2 správního řádu.

[5] Přisvědčit nelze ani žalobní námitce, že správní orgán I. stupně postupoval nezákonně, když nařídil ústní jednání na 26. 11. 2014 a v témže předvolání k ústnímu jednání stanovil náhradní termíny na dny 3. 12. 2014, 10. 12. 2014 a 17. 12. 2014 pro případ, že se z nařízeného ústního jednání (řádného termínu a vždy následujícího po sobě jdoucího náhradního termínu) včas a náležitě omluví. Takto koncipované předvolání nemohlo budit žádné pochybnosti.

[6] K porušení § 36 odst. 3 správního řádu, podle něhož musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nedošlo. Z obsahu správního spisu soud ověřil, že stěžovatel byl o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí poučen správním orgánem I. stupně již v oznámení o zahájení řízení a předvolání k prvnímu ústnímu jednání a následně ve všech dalších předvoláních k ústním jednáním. Jestliže se k ústnímu jednání dne 26. 11. 2014 bez omluvy nedostavil, přičemž jednání se konalo v jeho nepřítomnosti, a správní orgán I. stupně do spisu po tomto ústním jednání před vydáním rozhodnutí již žádné podklady rozhodnutí nezakládal, pak nebyl stěžovatel na svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí žádným způsobem krácen, ale sám tohoto práva nevyužil.

[7] Soud považoval za nadbytečné zabývat se okolnostmi, které se týkaly jednání, která byla nařízena před datem 26. 11. 2014, a to právě proto, že přestupek byl řádně projednán dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích u ústního jednání dne 26. 11. 2014.

pokračování

[8] Skutkový stav byl náležitě zjištěn. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně odůvodnil, proč považuje námitku stěžovatele, že se za jízdy vyměnil se svým spolujezdcem D. L., a že tento spolujezdec vozidlo řídil, za lichou. Provádění označených důkazů bylo vzhledem k nevěrohodnosti stěžovatele nadbytečné.

[9] Rozhodujícími důkazy o spáchání přestupku byl ve spojitosti se záznamem o přestupku snímek pořízený silničním radarovým rychloměrem, který obsahuje zcela zřetelnou fotografii zadní části motorového vozidla a fotografii detailu registrační značky vozidla žalobce. Tatáž listina dále obsahuje údaje o měřeném vozidle (registrační značku, druh vozidla), stejně tak údaje o použitém měřicím zařízení Ramer 10C. Dle názoru soudu listinné důkazy jsou natolik jednoznačné, že správní orgán I. stupně nepochybil, když neprovedl výslechy policistů,

kteří obsluhovali měřicí zařízení. Bylo-li překročení maximální povolené rychlosti v posuzované věci doloženo záznamem z radarového měření, pak takovýto výstup představuje dostatečný důkaz o rychlosti, kterou se automobil pohyboval, nejsou-li z okolností případu patrné pochybnosti o vypovídací hodnotě či správnosti takového důkazu nebo nebyl-li záznam relevantně zpochybněn.

[10] Ze záznamu z radarového měření je tedy patrné, jaké vozidlo bylo měřeno, kde a kdy došlo k měření a jaká byla v daném úseku nejvyšší povolená rychlost. Ta je zřejmá i z fotodokumentace místa, kde ke spáchanému přestupku došlo, z níž vyplývá, že v místě, kde se stěžovatel spáchaného přestupku dopustil, byla stanovena rychlost daná dopravním značením B 20A – 110 km/h. Ze záznamu z radarového měření je patrné výrobní číslo radaru Ramer 10C 12/027, k němuž se vztahuje ověřovací list s platností do 4. 6. 2015, přičemž k měření došlo dne 27. 6. 2014, deklarující, že radar měl požadované metrologické vlastnosti. Ve spise je rovněž založeno osvědčení ze dne 24. 1. 2011 prokazující, že zasahující policista J. K. byl oprávněn k ovládání použitého měřiče rychlosti Ramer 10C. Žádné konkrétní námitky či pochybnosti, které by správnost provedeného měření rychlosti relevantním způsobem zpochybnil, stěžovatel neuvedl.

[11] Za tohoto stavu bylo také nadbytečné zabývat se detailně otázkou, kdo je vlastníkem rychloměru (soud předpokládá, že Policie ČR, která jej užívá k měření rychlosti vozidel a jako vlastník měřidla je označena i v ověřovacím listu autorizovaného metrologického střediska č. 115/14) a bez právního významu je také zabývat se otázkou, kdo zabezpečuje jeho servis, když bylo prokázáno ověřovacím listem, že autorizované metrologické středisko Ramet a. s. provádí zkoušky měřidla, které, jak vyplývá z ověřovacího listu, prokázaly, že předložený silniční rychloměr Ramer 10C 12/027 má požadované metrologické vlastnosti.

[12] Nedůvodnou shledává krajský soud i žalobní námitku, že nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, resp. že se s tímto aspektem správní orgán I. stupně zákonným způsobem nevypořádal.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[13] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[14] Soud bez povšimnutí přechází žalobní námitku, že správní řád neumožňuje nařídít ústní jednání jedním předvoláním na čtyři různé termíny. Takový postup je v rozporu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, jakož i v rozporu se zásadou právní jistoty a předvídatelnosti postupu správního orgánu.

[15] V okamžiku, kdy je nařízeno jednání na celou řadu termínů, nedokáže předvolaný seznat, zda např. v případě jeho nenadálé zdravotní indispozice, bude tento jeho zdravotní stav vyhodnocen jako důvodný omluvy či nikoliv. Jinými slovy, zda bude jednáno či nikoliv. Zákon nezná pojem řádného a náhradního jednání. Pokud jde o odkazy krajského soudu na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 7 As 4/2012 – 32, a ze dne 18. 8. 2005, č. j. 2 Afs 202/2004 – 43, pak tyto na projednávanou věc nedopadají.

[16] Námitka podjatosti směřovala i proti tajemníkovi Magistrátu města Ostravy, nikoliv jen proti oprávněné úřední osobě a vedoucímu odboru. Tuto stěžovatel vznesl v okamžiku, kdy se dozvěděl o skutečnostech, které zakládaly důvodnost pochybovat o nepodjatosti daných úředních osob. Námitku, proto podal řádným způsobem a včas. Stěžovatel nevěděl, že jednání vedla a rozhodnutí vydala J. L., protože o změně oprávněné úřední osoby nebyl informován. Důvodně proto očekával, že ve věci nebude jednáno a na nařízené jednání se nedostavil.

[17] Stěžovatel zdůrazňuje, že do dnešního dne se správní orgány zákonným způsobem s námitkou podjatosti nevypořádaly. Setrvává na svém právním názoru, že může uplatnit námitku podjatosti opakovaně, pokud se opakovaně dozví o důvodech podjatosti úředních osob. Měl-li správní orgán o obsahu této námítky pochybnosti, měl stěžovatele vyzvat k doplnění, a to postupem dle § 37 odst. 3 správního řádu. Opětovně proto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 – 248. Stěžovatel trpěl zdravotními problémy, které znemožňovaly jeho účast na jednání. Následně, po stabilizaci svého zdravotního stavu, se opakovaně dozvěděl důvody, které zakládaly pochybnost o nepodjatosti daných úředních osob.

[18] Postupem správních orgánů byl zkrácen na svém právu účastnit se ústního jednání, na právu vyjádřit se k obvinění, na právu navrhnout důkazy, vyjádřit se k provedeným důkazům, jakož i ke skutkovým okolnostem. Vyfabulovanou verzi státního orgánu o skutkovém stavu se dozvěděl až z rozhodnutí. Nesouhlasí s tím, že zasahující policisté nebyli vyslechnuti, ani s tím, že nebyla provedena rekonstrukce skutku. Trvá na tom, že to nebyl on, kdo řídil vozidlo v okamžiku překročení rychlosti.

[19] Rychloměr Ramer 10C byl použit v rozporu s návodem k jeho použití. K zastavení vozidla došlo jiným než předepsaným způsobem. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu považuje na rozdíl od krajského soudu za podstatné, kdo je vlastníkem rychloměrů, kdo zabezpečuje jeho servis, kdo zpracovává data jím pořízena a kde jsou archivována. Odpovědi na tyto otázky nejsou nadbytečné za předpokladu, že je v řízení obviněný namítne. Naopak je na státním orgánu, aby odstranil byť jen stín pochybnosti o možném nezákonném postupu při nakládání s osobními údaji či nájmem rychloměrů. Do

pokračování

správního spisu byla bez vědomí stěžovatele založena fotografie z internetu, aby bylo vůbec ujasněno, co mělo být na dopravní značce napsáno.

[20] Krajský soud ignoruje ustálenou judikaturu, dle které je správní orgán povinen zkoumat naplnění obou znaků přestupku, tj. jak znaku formálního, tak znaku materiálního. Soud vůbec nezhodnotil, že k domnělému překročení rychlosti došlo na rovném přehledném úseku, že se v daném místě nenacházeli žádní jiní účastníci silničního provozu. Skutek se měl stát v červnu, v 18.08 hod, tedy za velmi dobré viditelnosti. Správní orgány se nezabývaly tím, jak rychle jeli policisté, když zastavovali vozidlo nedovoleným způsobem, to je zejména bez použití předepsaného signalizačního ozvučení a osvětlení. Soud neuvádí, co je zájmem společnosti a jak mělo sporným skutkem dojít k jeho ohrožení. Zavinění stěžovatele nebylo prokázáno.

[21] Žalovaný se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil, pouze odkázal na svá dřívější vyjádření.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

III. a) ústní jednání o přestupku a namítaná podjatost

[23] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitkám, které se týkaly nezákonně vedeného ústního jednání o přestupku. Ze správního spisu je více než zřejmé, že procesní taktikou stěžovatele bylo ústní jednání co nejvíce oddalovat.

[24] Ze správního spisu soud ověřil, že první ústní jednání ve věci bylo nařízeno na den 31. 7. 2014. Předvolání na toto jednání bylo stěžovateli doručeno dne 21. 7. 2014. Emailem bez uznávaného elektronického podpisu doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 29. 7. 2014 se stěžovatel z nařízeného jednání z důvodu rodinné dovolené omluvil a požádal o stanovení termínu ústního jednání na září 2014. Teprve 6. 8. 2014 však zaslal písemnou omluvu z důvodu rodinné dovolené v termínu 28. 7. – 4. 8. 2014, doloženou e-mailem potvrzujícím přijetí zálohy a rezervací, ve které požádal o stanovení termínu ústního jednání pro změnu na říjen 2014. Správní orgán omluvu akceptoval, ačkoliv nebyla učiněna bezodkladně (již při doručení předvolání stěžovatel o své nemožnosti účastnit se jednání věděl), a nařídil jednání na termíny 4. 9. a 11. 9. 2014, s tím, že první termín je řádný a druhý je náhradní (pro případ včasné omluvy).

[25] Z termínu 4. 9. 2014 se stěžovatel z důvodu hospitalizace a pracovní neschopnosti omluvil, což doložil potvrzením městské nemocnice v Bohumíně ze dne 27. 8. 2014, v němž je uvedeno, že stěžovatel je zde hospitalizován od 26. 8. 2014, a dále dílem 4

rozhodnutí o pracovní neschopnosti vystavené dne 27. 8. 2014 lékařkou uvedené nemocnice, z něhož vyplývá, že stěžovatel je práce neschopen od 26. 8. 2014.

[26] Stěžovatel neuvedl, jakého charakteru byly jeho zdravotní obtíže, do kdy trvala jeho hospitalizace, ani nepředložil příslušný díl o rozhodnutí o pracovní neschopnosti, z něhož by byla zřejmá doba trvání pracovní neschopnost, respektive datum nejbližší lékařské kontroly. Předložené doklady neprokazují, že stěžovatel byl hospitalizován nebo práce neschopen právě v den ústního jednání, to je 4. 9. respektive 11. 9. 2014.

[27] I přes výše uvedené správní orgán stěžovatele vyzval pro každý z termínů ústního jednání zvlášť, aby doložil důležitý důvod, který mu bránil dostavit se k ústnímu jednání. Ten předložil lékařskou zprávu o návštěvě lékaře dne 4. 9. 2014 v 7:37 hod. a dne 11. 9. 2014 v 7:41 hod., kterou vystavila dne 23. 9. 2014 MUDr. M. T., privátní ORL ambulance v Karviné Mizerově. V tomto podání mj. požádal o přeložení ústního jednání na listopad 2014.

[28] Předložené lékařské zprávy neprokazují, že se stěžovatel nemohl řádně dostavit k ústnímu jednání dne 4. 9. 2014. To bylo nařízeno na 9 hodin, z Karviné do Ostravy se tedy mohl po návštěvě lékaře dostavit, neboť pracovní neschopnost mu vystavena nebyla a z lékařské zprávy není ani zřejmé, že by byl upoután na lůžko. Pokud jde o termín 11. 9. 2014, jednání bylo nařízeno na 8. hodinou, pak stěžovateli nic nebránilo, aby se nejprve dostavil k tomuto jednání a teprve následně navštívil lékaře. Oba termíny byly nařízeny na čtvrtek, kdy má lékařka dle informací uvedených na lékařské zprávě ordinální hodiny až do 16 hodin odpoledne.

[29] Správní orgán i tuto omluvu akceptoval a nařídil další ústní jednání, a to na termíny 26. 11. 2014 (řádný termín) a dále dne 3. 12. 2014, 10. 12. 2014 a 17. 12. 2014 (termíny náhradní). Předvolání bylo doručeno dne 18. 11. 2014, k ústnímu jednání se však stěžovatel nedostavil, aniž by se jakkoliv omluvil.

[30] Námitky směřující do nezákonného postupu správního orgánu, který měl spočívat v uvedení tzv. „náhradních termínů“ považuje soud za zcela účelové. Tímto postupem dal správní orgán stěžovateli naopak se značným předstihem najevo, kdy bude v případě jím uplatněné řádné omluvy, moci své právo být přítomen u ústního jednání uplatnit. Předvolání je zcela srozumitelné a nevzbuzuje žádné pochybnosti. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s hodnocením krajského soudu včetně jeho odkazu na příslušnou judikaturu. Stanovením náhradních termínů se žalovaný nedopustil žádné vady řízení, ani nezasáhl do právní jistoty stěžovatele.

[31] Účelem výkonu tohoto práva nemají být záměrně vyvolávané průtahy. Výkon tohoto práva naopak předpokládá určitý stupeň součinnosti správního orgánu a osob, které se jednání účastní. Správní orgán musí dostát své povinnosti řádně obviněného předvolat. Je nutné si uvědomit, že nařízením jednání na určitý termín jsou pro tento den blokovány kapacity správního orgánu. Stanovení termínu ústního jednání má např. v případě předvolání svědků dopad i na další osoby. S ohledem na omezené kapacity správních orgánů je nevhodné, aby docházelo na poslední chvíli k přesunu termínu již nařízeného jednání. Ostatně i proto byl do zákona vtělen požadavek náležité omluvy, přičemž jedním z aspektů náležité omluvy je i její bezodkladnost.

pokračování

[32] Soud je přesvědčen, že o své procesní právo stěžovatel nepřišel vadným postupem správního orgánu, nýbrž se o něj připravil sám zvolenou procesní taktikou. Jeho postoj v průběhu celého přestupkového řízení, zejména opakované omluvy a nevyužitá možnost přizpůsobit si termín ústního jednání svým možnostem, totiž jednoznačně svědčí o obstrukčních snahách či záměru stěžovatele působit průtahy v řízení s cílem dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku.

[33] Zcela obdobným způsobem hodnotí soud stěžovatelem opakovaně uplatněné námitky podjatosti, které řetězově podával, aby řízení co nejvíce prodlužoval. O námitce směřující vůči vedoucímu odboru dopravně správních činností Magistrátu města Ostravy bylo řádně rozhodnuto usnesením ze dne 3. 11. 2014. O námitce proti oprávněné úřední osobě bylo řádně rozhodnuto usnesením ze dne 5. 11. 2014. Opakovaně vznesené námitky podjatosti (účelově podávané bez podpisu) proti těmto osobám nemají žádnou relevanci. V souladu s ustálenou judikaturou nelze jen tak účelově obvinít úředníka z podjatosti hromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů, případně s účelově vytvářenými „důkazy“ nebo dokonce bez důkazů, bude takové obvinění „z opatrnosti“ akceptováno. Takové snahy, směřující k paralyzování výkonu státní správy, nemají nic společného s ochranou jakýchkoli oprávněných zájmů a v principu škodí také ochraně veřejných subjektivních práv účastníků řízení před správními soudy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 107/2013 - 30, na který byl stěžovatel upozorněn již v prvostupňovém rozhodnutí). Skutečnost, že o věci následně rozhodla jiná úředně pověřená osoba (paní J. L.) nemá za následek žádné zkrácení stěžovatelových práv. Ve spisu je založen záznam o pověření této osoby k úkonům v řízení o přestupcích, o čemž nemá správní orgán povinnost z úřední povinnosti účastníky řízení informovat.

III. b) Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

[34] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem, že námitka porušení práva stěžovatele na vyjádření se k podkladům rozhodnutí není důvodná.

[35] Dle § 36 odst. 3, věty před středníkem, správního řádu platí, že není-li stanoveno jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

[36] Toto ustanovení správního řádu bylo již vyloženo celou řadou rozsudků Nejvyššího správního soudu, a to i ve vztahu k přestupkovému řízení. Zmínit lze např. rozsudek ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 - 29, kde bylo uvedeno následující: „*V předvolání k ústnímu jednání ze dne 16. 1. 2012 magistrát poučil žalobce, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit svá procesní práva, mimo jiné také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Toto poučení bylo dostatečné pro zachování práva účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, protože po skončení ústního jednání magistrát žádné další podklady do spisu nezařadil. Za této situace nebylo povinností magistrátu, aby žalobce znovu samostatně vyzval k vyjádření k podkladům*

pro rozhodnutí. Byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až poté, kdy správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Účel § 36 odst. 3 správního řádu tím byl naplněn (srov. např. rozsudky ze dne 11. 3. 2010, čj. 5 As 24/2009 - 65, č. 2063/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 16. 5. 2012, čj. 3 As 12/2012 - 21).“

[37] Podstatné okolnosti posuzované věci se od citovaného rozsudku nijak neliší. Ve všech předvoláních k ústnímu jednání bylo v poučení uvedeno, že je stěžovatel povinen se včas dostavit na určené místo a že pokud se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu, může být přestupek projednán i bez jeho účasti. Dále byl stěžovatel poučen, že má před vydáním rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k jeho podkladům, že bude mít právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které mu jsou kladeny za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Po skončení ústního jednání (26. 11. 2014) nebyly opatřovány žádné další podklady rozhodnutí.

[38] Soud proto neměl sebemenší důvod se odchýlit od závěrů vyslovených v citované části rozsudku č. j. 8 As 54/2013 - 29. Ostatně k obdobnému závěru dospěl soud i v rozsudku ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 As 177/2012 - 28.

III. c) Zjištění skutkového stavu

[39] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že správní orgány v řízení přesně a úplně zjistily skutkový stav věci. Skutečnost, že měřené vozidlo řídil stěžovatel, byla jednoznačně prokázána oznámením o přestupku sepsaným na místě, při jehož sepisování policisté identifikovali stěžovatele. V tomto oznámení, které je založeno ve spise, figuruje stěžovatelovo jméno, datum narození, bydliště, číslo občanského průkazu, rodné číslo a číslo řidičského průkazu. Je tedy zjevné, že totožnost stěžovatele byla ověřena jak z jeho občanského průkazu, tak z jeho řidičského průkazu. Pouhé odmítnutí podpisu obviněného je bez uvedení dalších skutečností nepodstatné. Skutkové verzi stěžovatele o výměně se svým spolujezdcem, předestřené až v odvolání, soud neuvěřil.

[40] Překročení maximální povolené rychlosti bylo v posuzované věci doloženo záznamem z radarového měření. Takový výstup představuje dostatečný důkaz o rychlosti, kterou se automobil pohyboval, nejsou-li z okolností případu patrné pochybnosti o vypovídací hodnotě či správnosti takového důkazu nebo nebyl-li záznam relevantně zpochybněn. Ze záznamu z radarového měření je patrné, jaké vozidlo bylo měřeno, kde a kdy došlo k měření a jaká je v daném úseku nejvyšší dovolená rychlost. To ostatně odpovídá i místu přestupku specifikovanému ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Nejvyšší povolená rychlost v místě přestupku je dále doložena sdělením Policie ČR ze dne 16. 7. 2014 spolu s fotografií značky. Jak již uvedl vyčerpávajícím způsobem krajský soud, ze záznamu z radarového měření je patrné výrobní číslo radaru 12/027, k němuž se vztahuje ověřovací list s platností do 4. 6. 2015 (k měření došlo 27. 6. 2014) deklarující, že radar měl požadované metrologické vlastnosti. Ve spise jsou rovněž založena osvědčení ze dne 24. 1. 2011 prokazující, že zasahující policista (J.K.) je oprávněn k ovládání použitého měřiče rychlosti.

pokračování

[41] Stěžovatel v řízení před správními orgány ani v řízení před krajským soudem neuvedl žádné konkrétní námitky, které by správnost provedeného měření rychlosti relevantním způsobem zpochybnil. Takovéto pochybnosti nejsou patrné ani z žádných jiných okolností případu. Ostatně záznam z radarového měření se svou kvalitou a obsahem nijak neodlišuje od výstupů z radarových měření, s nimiž soud v rámci své úřední činnosti přichází do kontaktu. Způsob měření rychlosti z jedoucího vozidla je v maximální míře automatizován. Způsob, kterým zasahující policisté vozidlo zastavili (dle tvrzení stěžovatele bez zapnuté signalizace) nemá na výsledek měření žádný vliv. Žádné doplňování dokazování ať už výpověďmi zasahujících policistů či jinak nebylo nutné. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn.

[42] Nelze ani souhlasit s kasační námitkou, že se krajský soud bezdůvodně nezabýval otázkou vlastnictví rychloměru. Krajský soud totiž zcela správně uvedl, že *„za zjištěného skutkového stavu bylo nadbytečné zabývat se detailně otázkou, kdo je vlastníkem rychloměru (soud předpokládá, že Policie ČR, která jej užívá k měření rychlosti vozidel a jako vlastník měřidla je označena i v ověřovacím listu autorizovaného metrologického střediska č. 115/14) a bez právního významu je také zabývat se otázkou, kdo zabezpečuje jeho servis, když bylo prokázáno ověřovacím listem, že autorizované metrologické středisko Ramet a. s. provádí zkoušky měřidla, které, jak vyplývá z ověřovacího listu, prokázaly, že předložený silniční rychloměr Ramer 10C 12/027 má požadované metrologické vlastnosti.“*

[43] Soud se zcela ztotožňuje s vypořádáním námítky ve věci materiálního znaku přestupku. Zájem společnosti byl ohrožen jednáním stěžovatele, který s vozidlem překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici mimo obec o více než 50 km v hodině. Nemuselo dojít ke škodě na zdraví či majetku nebo k přímému ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu. Zájem společnosti byl narušený již jen tím, že jednáním stěžovatele vzniklo potenciální nebezpečí pro jiné účastníky provozu, případně pro něho samého. Pravidla silničního provozu totiž působí preventivně. Ztotožnil-li se krajský soud s tímto odůvodněním žalovaného, nelze mu ničeho vytýkat. Žalovaný své odůvodnění podpořil celou řadou rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která se naplněním tohoto znaku zabývala, a to jak v případech hraniční hodnoty překročení nejvyšší dovolené rychlosti (např. 2 km/h), tak v případech překročení rychlosti o 14 km/h či 20km/h, ve kterých naplnění materiálního znaku přestupku aproboval. Jak již konstatoval krajský soud, odůvodnění žalovaného je vyčerpávající a je opřeno o dlouhodobou a ustálenou judikaturu.

[44] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[45] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu